

Bruxelles, den 6.4.2020
COM(2020) 134 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET
om anvendelsen af forordning (EU) nr. 1219/2012 om indførelse af overgangsordninger
for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande

1. Indledning

Efter Lissabontraktatens ikrafttræden den 1. december 2009 fik EU enekompetence i forbindelse med direkte udenlandske investeringer. Før denne dato havde medlemsstaterne over flere årtier forhandlet og indgået et betydeligt antal bilaterale investeringsaftaler med tredjelande vedrørende bestemmelser om investeringsbeskyttelse for direkte udenlandske investeringer. Disse aftaler har bevaret deres gyldighed i henhold til folkeretten, men det blev anset for ønskeligt at præcisere deres forhold til EU-retten og EU's politik og skabe retssikkerhed. Det blev anset for hensigtsmæssigt at fastholde aftalernes gyldighed, indtil de gradvist erstattes af EU's investeringsaftaler. Derudover var der behov for at fastlægge de relevante procedurer og betingelser for medlemsstaternes beføjelse til at indgå nye eller ændre eksisterende aftaler med tredjelande.

På denne baggrund vedtog Europa-Parlamentet og Rådet forordning (EU) nr. 1219/2012 om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande¹. Forordningen trådte i kraft den 9. januar 2013.

Som fastsat i forordningens artikel 15 indeholder denne rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet en beskrivelse af forordningen og dens gennemførelse i perioden fra den 9. januar 2013 til den 31. december 2019. Rapporten omfatter i henhold til artikel 15 endvidere en oversigt over de meddelelser, der er modtaget fra medlemsstaterne, og de tilladelser, der er givet af Kommissionen. I henhold til artikel 15, stk. 2, behandler rapporten også spørgsmålet om, hvorvidt der er behov for fortsat anvendelse af tilladelsesmekanismen i henhold til forordningens kapitel III.

I overensstemmelse med sin forpligtelse til at sikre et højt niveau af gennemsigtighed i EU's handels- og investeringspolitik meddelte Kommissionen den 18. februar 2020, at den fremover havde til hensigt at offentliggøre alle Kommissionens gennemførelsesafgørelser om de tilladelser, der er givet til medlemsstaterne, for så vidt angår bilaterale investeringsaftaler. Disse afgørelser offentliggøres på GD for Handels websted. Europa-Parlamentet og Rådet var tidligere allerede jævnligt blevet holdt orienteret via Kommissionens rapportering om de tilladelser, der var givet til medlemsstaterne.

2. Beskrivelse af forordningen

"Grandfathered" aftaler

I forordningen præciseres den retlige status for de bilaterale investeringsaftaler, som medlemsstaterne har undertegnet *før* Lissabontraktatens ikrafttræden eller før deres tiltrædelse af EU, ved at indføre en mekanisme (jf. kapitel II, artikel 2-6) for medlemsstaterne til meddelelse af alle aftaler, som de ønskede at opretholde (eller lade træde i kraft). Denne procedure betegnes også som "grandfathering". Forordningen henviser til en gradvis erstatning af bilaterale investeringsaftaler med aftaler på EU-plan og fastsætter yderligere, at bilaterale aftaler kan opretholdes, indtil der træder en aftale mellem EU og det pågældende tredjeland i kraft.

¹ EUT L 351 af 20.12.2012, s. 40.

Betingelser for tilladelser til forhandling, undertegnelse og indgåelse af nye aftaler

I artikel 7 til 11 fastlægges proceduren og betingelserne for medlemsstaternes tilladelse til at indlede forhandlinger med et tredjeland om at ændre en eksisterende bilateral investeringsaftale eller indgå en ny aftale samt undertegne og indgå en sådan aftale. I artikel 12 fastsættes der ordninger for at give medlemsstaterne tilladelse til at indgå eller opretholde bilaterale investeringsaftaler, der var blevet undertegnet *efter* Lissabontraktatens ikrafttræden og *før* forordningens ikrafttræden (dvs. mellem den 1. december 2009 og den 9. januar 2013).

Der kan ikke gives tilladelse, hvis der allerede er indledt investeringsforhandlinger på EU-plan med det pågældende tredjeland, eller hvis Kommissionen har fremsat (eller har besluttet at fremsætte) en henstilling om at indlede sådanne forhandlinger. Kommissionen kan endvidere give en medlemsstat tilladelse til at indlede forhandlinger med et tredjeland under følgende betingelser: Aftalen er forenelig med EU-retten og fordelingen af kompetencer mellem EU og medlemsstaterne. Aftalen er i overensstemmelse med EU's principper og mål for dens optræden udadtil, og aftalen udgør ikke en alvorlig hindring for EU's forhandling eller indgåelse af bilaterale investeringsaftaler med tredjelande.

Kommissionen giver sin tilladelse efter rådgivningsproceduren. Der kræves både gennemførelsesafgørelser fra Kommissionen i forbindelse med medlemsstaternes indledning af forhandlinger (proceduren i henhold til artikel 9) samt undertegnelse og indgåelse af bilaterale investeringsaftaler (proceduren i henhold til artikel 11).

Medlemsstaternes adfærd inden for rammerne af de bilaterale investeringsaftaler

Forordningens artikel 13 indeholder bestemmelser om samarbejdsordninger mellem Kommissionen og medlemsstaterne i forbindelse med anvendelsen af de bilaterale investeringsaftaler, herunder hvad angår deres mekanismer til tvistbilæggelse. Medlemsstaterne skal underrette og samarbejde med Kommissionen, hvis de modtager en anmodning om konsultationer eller anmeldelser af krav fra en investor eller et tredjeland i henhold til en bilateral investeringsaftale, der er omfattet af forordningen, eller hvis medlemsstaterne har til hensigt at iværksætte tvistbilæggelsesprocedurer over for et tredjeland.

3. Gennemførelse af forordningen

3.1 "Grandfathered" aftaler før Lissabontraktaten

Efter forordningens ikrafttræden gav medlemsstaterne meddelelse om 1 360 bilaterale investeringsaftaler før Lissabontraktaten, som de ønskede at opretholde eller lade træde i kraft. Listen over de grandfathered bilaterale investeringsaftaler blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 8. maj 2013.² Listen opdateres gennem jævnlige publikationer³.

² EUT C 131. Det bør bemærkes, at der i den offentliggjorte liste endnu ikke er blevet taget hensyn til Kroatiens tiltrædelse af EU (som trådte i kraft den 1. juli 2013). Ovennævnte tal på 1 360 grandfathered bilaterale investeringsaftaler er imidlertid baseret på alle de meddelelser i henhold til artikel 2, der er modtaget fra medlemsstaterne (herunder Kroatiens meddelelser, der blev indgivet efter landets tiltrædelse).

³ Den seneste liste over bilaterale investeringsaftaler blev offentliggjort den 13. juni 2019 (EUT C 198). I denne er der også taget hensyn til de nye aftaler, der er indgået siden 2013, og de aftaler, der er udløbet, er blevet opsagt eller ikke er blevet fornyet siden 2013. Det nuværende tal ligger på 1 286 aftaler.

Listen viser, at medlemsstaterne har indgået bilaterale investeringsaftaler over flere årtier. Det fremgår ligeledes af listen, at antallet af aftaler, som den enkelte medlemsstat har indgået, varierer betydeligt: I 2013 var medlemsstaterne med det største antal indgåede aftaler Tyskland (123), Italien (113), Frankrig (93), Det Forenede Kongerige (93), Nederlandene (86), Belgien og Luxembourg (81) og Spanien (63).

På samme måde er aftalerne ikke fordelt på ensartet vis rent geografisk, og der kan ikke udledes noget generelt. Flere medlemsstater er store eksportører af kapital og har derfor siden 1960'erne indgået bilaterale investeringsaftaler med tredjelande i flere dele af verden. Medlemsstaterne i Central- og Østeuropa indgik bilaterale investeringsaftaler i perioden med politisk og økonomisk omstilling i 1980'erne og 1990'erne, navnlig med OECD-lande (f.eks. Australien, Canada, Norge, Schweiz og USA). Mange medlemsstater har også indgået bilaterale investeringsaftaler med forskellige lande i det tidligere Sovjetunionen (herunder Kasakhstan, Rusland og Ukraine) og med landene på Vestbalkan. Næsten alle medlemsstater har indgået bilaterale investeringsaftaler med Kina og Korea. Der er også blevet indgået et stort antal aftaler med landene i det sydlige Middelhavsområde (f.eks. Algeriet, Egypten, Marokko, Tunesien), Tyrkiet, flere latinamerikanske lande (f.eks. Argentina, Chile, Paraguay og Peru) og nogle Golfstater (Iran, Kuwait, Qatar, De Forenede Arabiske Emirater og Saudi-Arabien) samt med forskellige asiatiske (Indien, Indonesien) og afrikanske lande (herunder Angola, Nigeria og Sydafrika).

Af gennemsigtighedshensyn og i overensstemmelse med artikel 4 i forordningens kapitel II offentliggør Kommissionen årligt en ajourført og konsolideret liste⁴ over alle bilaterale investeringsaftaler, som medlemsstaterne har undertegnet og indgået.

3.2 Meddelte anmodninger og bevilgede tilladelser

Anmodninger om tilladelse til at indlede formelle forhandlinger (artikel 9)

I perioden 2013 til 2019 har Kommissionen:

- i alt modtaget 304 anmodninger om tilladelse til at indlede formelle forhandlinger om nye bilaterale investeringsaftaler eller ændringer af eksisterende aftaler
- givet 241 tilladelser, hvoraf de 164 vedrørte nye aftaler, og 77 vedrørte ændringer af eksisterende aftaler
- afvist seks anmodninger med den begrundelse, at de vedrørte aftaler med tredjelande, som allerede var omfattet af investeringsforhandlinger på EU-plan
- mens medlemsstaterne har trukket 22 meddelelser tilbage under behandlingen af anmodningen.

Pr. 31. december 2019:

- var der ikke truffet afgørelse i 27 sager, da Kommissionen havde anmodet medlemsstaterne om at give yderligere oplysninger om de aftaler, for hvilke de søgte tilladelse

⁴ I rapporteringsperioden blev de årlige lister offentliggjort henholdsvis den 5. juni 2014 (EUT C 169), den 24. april 2015 (EUT C 135), den 27. april 2016 (EUT C 149), den 11. maj 2017 (EUT C 147) og den 27. april 2018 (EUT C 149).

- var der ved at blive truffet afgørelse i forbindelse med otte anmodninger om tilladelse.

Anmodninger om tilladelse til at indgå en ny aftale eller ændring (artikel 11)

I perioden 2013 til 2019:

- har medlemsstaterne indsendt i alt 76 anmodninger om tilladelse til undertegnelse og indgåelse af en nyforhandlet aftale eller ændring af en eksisterende aftale
- har Kommissionen samlet set bevilget 48 tilladelser i henhold til artikel 11, hvoraf de 24 vedrørte nye aftaler, og de 24 vedrørte ændringer. Tre meddelelser blev trukket tilbage af medlemsstaterne under behandlingen af anmodningen.

Pr. 31. december 2019 var der ikke truffet afgørelse i 25 sager, da Kommissionen havde anmodet medlemsstaterne om at give yderligere oplysninger om de aftaler, for hvilke de søgte tilladelse.

Anmodninger om tilladelse til aftaler som undertegnet mellem Lissabontraktatens ikrafttræden og forordningens ikrafttræden (artikel 12)

- Medlemsstaterne har indgivet 62 anmodninger om tilladelse til aftaler indgået mellem den 1. december 2009 og den 9. januar 2013, jf. artikel 12.
- Kommissionen har givet 33 tilladelser i henhold til artikel 12, hvoraf de 16 vedrørte nye aftaler, og 17 vedrørte protokoller om ændring af eksisterende aftaler.

Pr. 31. december 2019 var der ikke truffet afgørelse i de resterende 29 sager, idet medlemsstaterne var blevet anmodet om at give yderligere oplysninger.

Udvikling i bevilgede tilladelser

Nedenstående tabel viser udviklingen i de tilladelser, der er givet i henhold til artikel 9, 11 og 12 i løbet af rapporteringsperioden 2013-2019:

Tilladelser <u>bevilget</u> i henhold til artikel 9, 11 og 12 (2013-2019)								
	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	I alt
Artikel 9 – Tilladelser til at <u>forhandle</u>:								
Nye BIA'er ⁵	44	49	1	8	49	2	11	164
Ændringer	28	13	-	5	23	-	8	77
I alt	72	62	1	13	72	2	19	241
Tilladelser <u>bevilget</u> i henhold til artikel 9, 11 og 12 (2013-2019)								

⁵ BIA'er står for "bilaterale investeringsaftaler".

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	I alt
Artikel 11 – Tilladelser til at indgå:								
Nye BIA'er	8	5	1	3	3	2	2	24
Ændringer	7	10	4	-	-	1	2	24
I alt	15	15	5	3	3	3	4	48
Artikel 12 – Tilladelser:								
Til nye BIA'er	15	1	-	-	-	-	-	16
Til ændringer	17	-	-	-	-	-	-	17
I alt	32	1	-	-	-	-	-	33
Samlet antal tilladelser i henhold til artikel 9, 11 og 12								322

Som det fremgår af tabellen, var antallet af anmodninger om tilladelser og bevilgede tilladelser højt – navnlig til at indlede nye forhandlinger (artikel 9) – i de første to år af gennemførelsen af forordningen i 2013 og 2014. I 2015 var antallet af tilladelser dog meget begrænset. I denne periode blev EU-politikkerne drøftet, og der skete en udvikling i forhold til den reviderede tilgang til investeringspolitikken. De fleste sager om tilladelser blev sat i bero i denne periode. I de efterfølgende år steg antallet af anmodninger om tilladelser igen, indtil der igen skete et betydeligt fald i 2018. Det relativt høje antal tilladelser i 2017 og 2019 skyldes delvis, at nogle medlemsstater havde anmodet om tilladelse til at indlede flere forhandlinger med forskellige tredjelande⁶.

Det er værd at fremhæve det relativt lille antal på 48 tilladelser til at underskrive og *indgå* investeringsaftaler i henhold til artikel 11 (fordelt på 24 nye aftaler og 24 ændringer af eksisterende aftaler) i løbet af de syv år, hvor forordningen er blevet gennemført. De fleste af de forhandlinger, der er blevet givet tilladelse til i henhold til forordningen, er således endnu ikke afsluttet. Tallene tyder på, at forhandlingerne og indledningen af investeringsforhandlinger er langvarige processer: Indtil videre er der blevet undertegnet yderligere 40 bilaterale investeringsaftaler i henhold til forordningen (heraf 16 i henhold til den specifikke procedure i artikel 12).

De fleste anmodninger om tilladelse i henhold til forordningen blev indgivet af Tjekkiet, Ungarn, Italien, Litauen, Malta, Portugal, Rumænien, Slovakiet og Spanien. Hvad angår tredjelandsdækningen af de 442 meddelelser, der er blevet modtaget vedrørende nye bilaterale investeringsaftaler i henhold til artikel 9, 11 og 12, er billedet uklart, og der kan ikke udledes

⁶ Spanien anmodede om tilladelse til 22 ændringer, og Den Slovakiske Republik anmodede om tilladelse til 34 bilaterale investeringsaftaler i 2017, mens Nederlandene anmodede om tilladelse til otte ændringer og to bilaterale investeringsaftaler i 2019.

nogen specifikke geografiske tendenser⁷. Tredjelandene med det største antal meddelelsesanmodninger fra medlemsstaterne er bl.a. Iran, Kasakhstan, Nigeria, Saudi-Arabien, Qatar og De Forenede Arabiske Emirater.

For at sikre overensstemmelse mellem de bilaterale investeringsaftaler og EU's investeringspolitik skal de bilaterale investeringsaftaler eller ændringer til eksisterende aftaler, der er givet tilladelse til, indeholde de vigtigste elementer og standarder fra EU's reviderede tilgang. I den forbindelse er det vigtigt at bemærke, at EU's politik for investeringsbeskyttelse har været genstand for en omfattende revision og udvikling i løbet af forordningens syvårige gennemførelsestid. I 2015 fremlagde Kommissionen efter debatten om det transatlantiske handels- og investeringspartnerskab (TTIP) sin reviderede standard for alle efterfølgende forhandlinger om EU's investeringsbeskyttelse.

EU har sidenhen iværksat initiativer på både bilateralt og multilateralt niveau for at revidere tvistbilæggesordenen mellem investor og stat. I sine bilaterale investeringsaftaler med tredjelande har EU erstattet traditionel ad hoc-voldgift mellem investorer og stater med en mere permanent model for tvistbilægelse, der er inspireret af de eksisterende internationale domstole, dvs. investeringsdomstolsordningen (Investment Court System, "ICS"). ICS-domstolene består af særlige uafhængige dommere, som parterne i aftalen har udpeget for en bestemt periode, og som er underlagt de højeste standarder for kompetence, uafhængighed og upartiskhed. ICS-sagerne er endvidere underlagt strenge krav om gennemsigtighed, herunder offentliggørelse af retsdokumenter og mulig intervention fra tredjeparts side.

Det bør dog bemærkes, at investeringsdomstolsordningerne som oprettet i henhold til EU-aftaler skal være midlertidige og erstattes af en multilateral ordning for bilægelse af investeringstvister, så snart en sådan mekanisme træder i kraft. EU arbejder p.t. på multilateralt plan inden for rammerne af De Forenede Nationers Kommission for International Handelsret ("UNCITRAL")⁸ på et projekt til oprettelse af en multilateral investeringsdomstol, som skal benyttes i forbindelse med fremtidige og eksisterende bilaterale investeringsaftaler, herunder de gældende aftaler mellem EU's medlemsstater og tredjelande.

På nuværende tidspunkt afspejles EU's reviderede tilgang til investeringsbeskyttelse og tvistbilægelse i forbindelse med investeringer mest muligt i Kommissionens afgørelser om tilladelse til at indgå nye bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstater og tredjelande. For så vidt angår standarder for investeringsbeskyttelse omfatter dette: en bekræftelse af retten til at regulere, en klar afgrænsning af en retfærdig og rimelig behandlingsstandard, en klar definition af direkte og indirekte ekspropriation, et forbud mod investeringsfremme ved at lempe indenlandske miljømæssige eller arbejdsretlige lovbestemmelser og standarder eller ved ikke at håndhæve en sådan lovgivning og sådanne standarder og en henvisning til menneskerettigheder og bæredygtig udvikling og fremme af internationalt anerkendte standarder for virksomhedernes sociale ansvar, såsom OECD's retningslinjer for multinationale virksomheder og FN's vejledende principper om erhvervslivet og menneskerettigheder.

Med hensyn til bilægelse af investeringstvister omfatter dette: en adfærdskodeks for domstolenes medlemmer, bestemmelser om gennemsigtighed, en forpligtelse til at indbringe tvister for en fremtidig multilateral investeringsdomstol og bestemmelser om den gældende

⁷ Når man ser på alle anmodninger om tilladelser som modtaget i henhold til artikel 9, 11 og 12, har tredjelande højst modtaget fem forhandlingsanmodninger fra medlemsstaterne.

⁸ https://uncitral.un.org/en/working_groups/3/investor-state.

lov om bevarelsen af EU-retsordenens autonomi. I betragtning af det forfulgte mål om at erstatte medlemsstaternes bestemmelser om bilateral tvistbilæggelse mellem investor og stat med en multilateral investeringsdomstol og i betragtning af de potentielle ressourcemæssige følger af at indføre særskilte investeringsdomstolsordninger i alle medlemsstaternes bilaterale investeringsaftaler, anmoder Kommissionen for nuværende ikke EU's medlemsstater om at indføre ICS'er i deres bilaterale investeringsaftaler. Målet om at oprette en multilateral investeringsdomstol forfølges snarere gennem medlemsstaternes forhandlingsforpligtelser over for deres aftalepartnere til at anvende den multilaterale investeringsdomstol i fremtiden.

Medlemsstaterne skal også sikre, at de nye eller reviderede bilaterale investeringsaftaler er forenelige med EU-retten (artikel 9, stk. 2), og at ingen af bestemmelserne forhindrer medlemsstaterne i at opfylde deres forpligtelser, der er knyttet til deres medlemskab af Den Europæiske Union⁹. Kommissionen anbefaler, at der i den forbindelse indføjes en bestemmelse om en såkaldt "regional organisation for økonomisk integration" (REIO).

I henhold til forordningens artikel 13 har Kommissionen mulighed for at gribe ind i tilfælde, hvor medlemsstaterne optræder som respondenter. Blandt de tvister, som medlemsstaterne har givet meddelelse om i henhold til artikel 13, har Kommissionen indtil videre grebet ind eller forsøgt at gribe ind i tre sager: i en sag om statsstøttespørgsmål, i en sag vedrørende EU's fælles afviklingsmekanisme og i en sag om en medlemsstats gennemførelse af EU's energipolitiske ramme. Disse sager har forbindelse til etablerede EU-politikker, og formålet med Kommissionens interventioner er således at præcisere EU's retlige ramme og procedurer i lyset af tvisternes faktiske omstændigheder. I en anden sag gav Kommissionen en medlemsstat tilladelse til at iværksætte tvistbilæggelsesprocedurer over for et tredjeland, selv om den pågældende medlemsstat i sidste ende valgte ikke at gå videre med sagen.

4. Undersøgelse af behovet for fortsat anvendelse af forordningens kapitel III

Det overordnede formål med forordningen om at fastsætte de nødvendige overgangsordninger for medlemsstaternes bilaterale investeringsaftaler, indtil de gradvis erstattes af investeringsaftaler på EU-plan, er fortsat relevant.

Siden forordningens ikrafttrædelse har EU afsluttet forhandlingerne om fire aftaler om investeringsbeskyttelse – med Canada, Mexico, Singapore og Vietnam. Ingen af bestemmelserne om investeringsbeskyttelse er endnu trådt i kraft¹⁰. Ved ikrafttrædelsen træder de fire aftaler i stedet for i alt 57 investeringsaftaler som indgået af medlemsstaterne. Der er i øjeblikket også indledt investeringsforhandlinger på EU-plan med en række tredjelande, herunder Kina, Chile, Indonesien, Japan og Tunesien.¹¹

I betragtning af medlemsstaternes behov for at indgå nye eller ændre eksisterende investeringsaftaler og i betragtning af, at erstatningen af EU's investeringsaftaler tager tid, er der behov for fortsat at anvende de overgangsordninger, der er fastsat i forordning (EU) nr. 1219/2012. Kommissionen modtog i rapporteringsperioden en lind strøm – om end med visse

⁹ Der gives tilladelse til bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og de lande, der er kandidater til tiltrædelse af EU, på den betingelse, at de straks bringes til ophør i tilfælde af en eventuel tiltrædelse. Dette skal ses i lyset af Achmea-dommen (C-284/16).

¹⁰ CETA og Singapore-investeringsbeskyttelsesaftalen er stadig ved at blive ratificeret af medlemsstaterne. Europa-Parlamentet godkendte den 12. februar 2020 investeringsbeskyttelsesaftalen mellem EU og Vietnam, og aftalen mangler at blive ratificeret af medlemsstaterne. Ordlyden til den moderniserede associeringsaftale mellem EU og Mexico er ved at falde på plads.

¹¹ Se her for en fuldstændig liste: <https://trade.ec.europa.eu/doclib/html/118238.htm>.

udsving – af anmodninger om bilaterale investeringsaftaler fra medlemsstaterne, hvilket netop bekræfter ovenstående. Nogle medlemsstater har indgivet et betydeligt antal anmodninger i henhold til kapitel III, og den geografiske mangfoldighed i netværket af tredjelande tyder på, at bilaterale investeringsaftaler anses for at være et nyttigt redskab for medlemsstaterne til at forfølge økonomiske muligheder og særlige interesser og prioriteter i tilfælde, hvor der er begrænset interesse for EU.

Fremadrettet er det opmuntrende, at flere medlemsstater¹² enten allerede har revideret eller er i færd med at revidere deres standardtekster til bilaterale investeringsaftaler med henblik på at erstatte ældre bilaterale investeringsaftaler med nye, der afspejler de moderniserede standarder i overensstemmelse med EU's reviderede investeringspolitik. I denne forbindelse indeholder forordningens kapitel III ikke blot de nødvendige redskaber til formelt at tillade sådanne bilaterale initiativer baseret på kriterier, der afspejler de seneste EU-investeringspolitiske standarder, men giver også mulighed for mekanismer til sikring af en politisk dialog mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

Det er vigtigt at bemærke, at kapitel III kan betragtes som et effektivt instrument for medlemsstaterne til at fremme EU's reviderede investeringspolitiske tilgang og standarder på verdensplan. Medlemsstaterne har mulighed for at fungere som fortalere for de moderniserede EU-standarder i regioner, hvor der ikke findes nogen aftale med EU. Kommissionen tilskynder fortsat medlemsstaterne til at modernisere deres ældre aftaler for at sikre den overordnede overensstemmelse med EU's tilgang. Eftersom medlemsstaterne også i deres nye eller ændrede bilaterale investeringsaftaler medtager bestemmelser, der skal sikre anvendelsen af en fremtidig multilateral tvistbilæggelsesmekanisme på tvister underlagt sådanne aftaler, udgør disse aftaler og medlemsstaternes aktive understøttelse af den multilaterale investeringsdomstol i forbindelse med UNCITRAL-drøftelserne således også et nyttigt redskab til at fremme anvendelsen af en sådan ny multilateral mekanisme, når den træder i kraft.

På denne baggrund anbefaler Kommissionen fortsat anvendelsen af forordningens kapitel III.

¹² For eksempel vedtog Nederlandene i 2019 en ny standardordlyd til bilaterale investeringsaftaler som grundlag for genforhandling af gamle aftaler. Flere andre medlemsstater arbejder i øjeblikket på lignende initiativer.